

Jtk 4/10

Skutočnosť, že páchatel' spáchal priestupok a skutočnosť, že bol za tento priestupok postihnutý, sú dve rozdielne skutočnosti. „Fikcia nepostihnutia“ za priestupok znamená, že na páchatel'a sa hľadí, akoby nebol priestupkovo sankcionovaný, neznamená však zánik skutočnosti, že páchatel' priestupok spáchal tak, že by „likvidovala“ samotný fakt spáchania priestupku. Preto ani prípadná aplikácia tejto fikcie nebráni súdu pri skúmaní správania sa odsúdeného počas skúšobnej doby prihliadnuť na samotný akt spáchania priestupku a hodnotiť túto skutočnosť pri posudzovaní jeho osoby z hľadiska nápravy a vedenia riadneho života.

uznesenie KS ZA sp.zn. 1Tos/4/2010 z 26.1.2006

Jtk 10/10

Po právoplatnom skončení veci, nemôže sudca pre prípravne konanie vo vykonávacom konaní rozhodovať otázky súvisiace s výkonom trestu, pretože jeho jurisdikcia ako sudcu pre prípravne konanie konajúceho v postavení samosudcu v zmysle § 348 ods. 2 Trestného poriadku končí okamihom nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

uznesenie KS ZA sp.zn. 2Tos/17/2010 z 24.3.2010

Jtk 13/10

I. Pri ukladaní trestu odňatia slobody podľa asperačnej (zostrujúcej) zásady (§ 41 ods. 2 Trestného zákona) sa postupuje tak, že horná hranica trestnej sadzby uvedenej v osobitnej časti Trestného zákona sa zvyšuje o 1/3

bez ohľadu na dolnú hranicu trestnej sadzby uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona. Polovica upravenej trestnej sadzby sa vypočíta sčítaním zvýšenej hornej a pôvodnej dolnej trestnej sadzby a súčet sa vydolí dvoma. Trest sa potom uloží páchatel'ovi nad jednu polovicu takto (nie inak – nie podľa § 38 ods. 8 Trestného zákona) určenej trestnej sadzby odňatia slobody.

Úprava trestnej sadzby podľa § 38 ods. 8 Trestného zákona je možná len pri zvyšovaní alebo znižovaní trestnej sadzby podľa § 38 Trestného zákona, t.j. len v prípade konštatovania prevažujúceho pomeru poľahčujúcich alebo priťažujúcich okolností. Ustanovenie § 38 ods. 8 Trestného zákona je úzko špeciálnym ustanovením a nemožno ho (ani analogicky) použiť pri postupe podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona. Analógiu vylučuje slovo „takto“ – použité vo vete za bodkočiarkou v § 41 ods. 2 Trestného zákona.

II. Pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností je potrebné vo výroku o treste vyjadriť aj v prípade nezistenia žiadnych poľahčujúcich či priťažujúcich okolností, a to uvedením § 38 ods. 2 Trestného zákona, pretože z toho bude zrejmé, že súd skutočne postupoval v zmysle ustanovenia § 38 Trestného zákona a zisťoval pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Skutočnosť, že si súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery splnil svoju obligatórnu povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 38 ods. 2 Trestného zákona, musí byť vyjadrená vo výroku o treste, a to uvedením – označením konkrétneho ustanovenia vyjadrujúceho zistený pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, v prípade nezistenia uvedením len § 38 ods. 2 Trestného zákona.

III. Na okolnosť, ktorá je dôvodom na zvýšenie trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona – spáchanie dvoch alebo viacerých úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, nemožno zároveň prihliadať ako na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona - spáchanie viacerých

trestných činov. Ak je obžalovanému ukladaný trest odňatia slobody v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona, t.j. v prípade aplikácie asperačnej zásady, nemožno okolnosť, že obžalovaný spáchal viac trestných činov, hodnotiť zároveň ako prít'azujúcu v zmysle § 37 písm. h) Trestného zákona, pretože by tak došlo k dvojitému pričítaniu tej istej okolnosti a duplicitnému zvýšeniu trestnej sadzby trestu odňatia slobody.

rozsudok KS ZA sp.zn. 1To/50/2010 z 25.5.2010

Jtk 14/10

I. V prípade, ak sa upustilo od uloženia súhrnného trestu a neskôr vyjde najavo ďalšia časť súhrnu zbiehajúcej sa trestnej činnosti, bude treba (v tomto v poradí už treťom konaní) spolu s uložením súhrnného trestu za celý súhrn zbiehajúcej sa trestnej činnosti zrušiť, tak výrok o predchádzajúcom treste obsiahnutý v prvom súdnom rozhodnutí (rozsudku, trestnom rozkaze), ako aj výrok o upustení od uloženia súhrnného trestu obsiahnutý v druhom súdnom rozhodnutí. Upustenie od uloženia súhrnného (alebo ďalšieho) trestu podľa § 44 Trestného zákona totiž, na rozdiel od upustenia od potrestania podľa § 40 Trestného zákona, nemá za následok fikciu neodsúdenia. Aj upustenie od uloženia súhrnného trestu je takým výrokom o treste, ktorý musí byť pri ukladaní súhrnného trestu zrušený.

II. Ak bol páchatel' odsúdený viacerými rozhodnutiami (rozsudkami, trestnými rozkazmi) za trestné činy spáchané skôr, ako bolo súdom prvého stupňa vyhlásené prvé z nich, súd musí zrušiť výroky o treste vo všetkých predchádzajúcich rozhodnutiach, ktoré sú v pomere uvedenom v ustanovení § 42 ods. 1 Trestného zákona, a páchatel'ovi uložiť súhrnný trest za celú zbiehajúcu sa trestnú činnosť (t.j. za všetky trestné činy spáchané vo viacčinnom súbehu).

Jtk 15/10

Postup podľa § 50 ods. 4 druhá veta písm. b) Trestného zákona prichádza do úvahy len vtedy, ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu, nepovažuje konanie odsúdeného spáchané v skúšobnej dobe, ktorým dal príčinu na nariadenie výkonu trestu za tak závažné, aby rozhodol o nariadení výkonu trestu odňatia slobody, ktorého výkon bol odsúdenému podmiennečne odložený. Ak konajúci súd i napriek existencii dôvodu na vyslovenie o neosvedčení sa v skúšobnej dobe a na nariadenie výkonu trestu, nepovažuje takýto postup za nevyhnutný dáva tým odsúdenému ďalšiu možnosť preukázať, že v novourčenej predĺženej skúšobnej dobe dokáže viesť riadny život. Dôsledkom rozhodnutia podľa § 50 ods. 4 písm. b) Trestného zákona o ponechaní podmiennečného odsúdenia v platnosti a predĺžení skúšobnej doby je potom obmedzenie možnosti súdu pri rozhodovaní o (ne)osvedčení sa odsúdeného v tom zmysle, že súd môže vysloviť neosvedčenie sa odsúdeného a nariadiť výkon pôvodne podmiennečne uloženého trestu odňatia slobody len vtedy, ak dospeje k záveru, že odsúdený nevedol riadny život ani počas tejto predĺženej skúšobnej doby.

I keď skúšobnú dobu treba vnímať komplexne, nemožno pripustiť, aby rovnaký skutkový stav bol v tom istom konaní hodnotený vždy inak a vyvolával diametrálne odlišné následky. Pokiaľ teda súd už raz právoplatne rozhodol o ponechaní podmiennečného odsúdenia v platnosti a o predĺžení skúšobnej doby, nemôže v ďalšom štádiu konania, za tých istých okolností, pri nezmenenom skutkovom stave rozhodnúť o neosvedčení sa odsúdeného a nariadení výkonu trestu. Tá istá skutočnosť nemôže byť v tom istom konaní raz hodnotená v prospech a raz v neprospech odsúdeného.

Jtk 16/10

Postup podľa § 92 Trestného zákona a zahladenie odsúdenia v prípade, ak bol odsúdenému uložený trest odňatia slobody, ktorého výkon bol podmiennečne odložený, prichádza do úvahy len vtedy, ak predtým bolo rozhodnuté o nariadení výkonu tohto trestu, pretože odsúdený sa v skúšobnej dobe, neosvedčil. Pri zahladení odsúdenia sa potom postupuje, tak ako by bol uložený nepodmiennečný trest odňatia slobody (pozri Rt 20/1976, V 16/1975). V ostatných prípadoch „podmiennečného odsúdenia“, kedy k nariadeniu trestu odňatia slobody nedošlo, sa o zahladení odsúdenia v zmysle § 92 Trestného zákona (§ 470 ods. 1 Trestného poriadku) nerozhoduje, a vznik zákonnej fikcie neodsúdenia sa spravuje osobitným režimom ustanoveným v § 50 Trestného zákona (§ 419 Trestného poriadku).

Preto ak odsúdený, ktorému bol uložený „podmiennečný“ trest odňatia slobody, a predtým nedošlo k jeho „premene“, podá návrh na zahladenie trestu, súd o návrhu nerozhoduje, ale vec vybaví neformálnym prípisom, ktorým žiadateľ a o zahladenie odsúdenia oboznámi nielen s tým, že o jeho návrhu nemožno rozhodovať súdnym výrokom podľa § 92 Trestného zákona, ale i s režimom vzniku zákonnej fikcie neodsúdenia vzťahujúcim sa na podmiennečné odsúdenie.

uznesenie KS ZA sp.zn. 1Tos/93/2009 z 10.11.2009

Jtk 17/10

V prípade splnenia podmienok na uloženia súhrnného trestu odňatia slobody podľa ustanovení § 42 ods. 1 a § 41 ods. 2 Trestného zákona, t.j. za použitia asperačnej zásady, neprichádza do úvahy zastavenie trestného stíhania § 215 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku, pretože trest odňatia slobody ukladaný vo výmerách zvýšených podľa ustanovenia § 41 ods. 2

Trestného zákona nemožno považovať za trest celkom bez významu popri treste, ktorý bol obvinenému pre iný čin už právoplatne uložený.

uznesenie KS ZA sp.zn. 2To/94/2010 z 31.8.2010

Jtk 18/10

Upustenie od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Trestného zákona, prichádza do úvahy aj vtedy, ak sú splnené podmienky na uloženie súhrnného trestu odňatia slobody za použitia asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona. Okolnosť, že obžalovanému by mal byť uložený súhrnný trest odňatia slobody s použitím asperačnej zásady nemôže vylučovať možnosť postupu podľa § 44 Trestného zákona, pretože inak by sa asperačná zásada stala absolútnou a ustanovenie § 44 Trestného zákona o upustení od uloženia súhrnného trestu by bolo nepoužiteľné a bezpredmetné.

rozsudok KS ZA sp.zn. 1To/91/2010 z 21.9.2010

Jtk 19/10

I. Pri ukladaní súhrnného trestu nestačí na hlavnom pojednávaní prečítať, postupom podľa § 269 Trestného poriadku, len odpis registra trestov, resp. v spise založené rozhodnutie o predchádzajúcom odsúdení obžalovaného. Súd musí prečítať podstatný obsah trestného spisu, vo vzťahu ku ktorému sa ukladá súhrnný trest, a tak sa oboznámiť so všetkými okolnosťami, ktoré majú byť podkladom pre uloženie súhrnného trestu, a tiež aj s ostatnými rozhodujúcimi okolnosťami pre posúdenie prejednávaneho prípadu. Len z odpisu registra trestov, resp. z rozhodnutia nemôže súd objektívne zistiť, či sa na predchádzajúce odsúdenie vzťahuje, resp. nevzťahuje fikcia neodsúdenia (súd mohol rozhodnúť o osvedčení sa

odsúdeného v skúšobnej dobe a táto okolnosť ešte nemusí byť zaevidovaná v odpise registra trestov).

II. Takýto postup sa vzťahuje aj na konanie o dohode o vine a treste a preto sa musia, prokurátor a obvinený (ak má obvinený obhajcu aj obhajca), už v konaní o dohode o vine a treste oboznámiť s podstatným obsahom predchádzajúceho spisu vo vzťahu ku ktorému sa má uložiť súhrnný trest.

uznesenie KS ZA sp.zn. 1To/59/2010 z 22.6.2010

Jtk 20/10

I. Priznanie sa k skutku a uznanie viny v dohodovacom konaní v sebe neobsahuje žiaden etický aspekt ľútosti, či sebakritický postoj k spáchaniu trestného činu ako prísľub nápravy. Vo všeobecnosti môže ísť len o taktickú kalkuláciu so snahou dosiahnuť výhodu vo svoj prospech. Preto priznanie sa k spáchaniu trestného činu v rámci konania o dohode o vine a treste nemôže byť automaticky posudzované ako poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 písm. l) Trestného zákona. Na druhej strane, ale nič nebráni tomu, aby aj v rámci konania o dohode o vine a treste obvineným prejavená ľútosť nad spáchaním trestného činu a jeho predchádzajúce priznanie sa nemohlo byť posúdené ako poľahčujúca okolnosť.

II. Posúdenie priznania páchatel'a k spáchaniu trestného činu ako poľahčujúcej okolnosti (§ 36 písm. l/ Trestného zákona) nie je závislé od dôkaznej situácie. Trestný zákon v žiadnom svojom ustanovení neobmedzuje právnu relevanciu priznania ako poľahčujúcej okolnosti len na určité štádium trestného konania, a už vôbec nie na existujúcu dôkaznú situáciu. Páchatel' sa môže priznať k spáchaniu skutku v ktoromkoľvek štádiu trestného konania, a to tak v procesnej pozícii obvineného, ako aj obžalovaného, pričom pokiaľ

k tomu priznaniu pristúpi vyjadrenie ľútosti nad vlastným protiprávnym konaním, je nutné naň prihliadať ako na poľahčujúcu okolnosť.

III. Prejavy ľútosti páchatel'a nad spáchaním trestného činu môžu byť rôzne, pričom sú závislé od osobnosti páchatel'a, úrovne jeho emocionálnej inteligencie, ako i od povahy, spôsobu spáchania trestného činu a jeho následku. Ľútosť je potrebné definovať ako inteligenčnú a emočnú antipatiu k minulej osobnej aktivite a správaniu. Skutočnosť, že niekto neprejavuje ľútosť spôsobom, akým sa to všeobecne predpokladá, neznamená, že žiadnu ľútosť vôbec necíti. K hodnoteniu vnútorného postoja páchatel'a k spáchanému trestnému činu nemožno pristupovať paušálne bez zohľadnenia všetkých vyššie uvedených vplyvov a okolností, ktoré nepochybne determinujú prejavy tohto postoja navonok.

uznesenie KS ZA sp.zn. 1To/58/2010 z 15.6.2010

Jtk 4/11

Ustanovenie § 48 ods. 4 Trestného zákona je potrebné vykladať ako neoddeliteľnú a interpretačnú súčasť ustanovenia § 48 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona so špeciálnym účinkom, pretože posledná veta ustanovenia § 48 ods. 4 Trestného zákona logicky nadväzuje, dopĺňa a upresňuje § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona. Z toho vyplýva, že obžalovaného možno podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradiť do ústavu na výkon trestu iného stupňa stráženia než do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia aj vtedy, ak ide o páchatel'a obzvlášť závažného zločinu, ktorému súd ukladá trest odňatia slobody neprevyšujúci 15 rokov.

uznesenie KS ZA sp.zn. 1To/154/2009 z 11.2.2010

Jtk 6/11

I. Rozhodným kritériom pri posudzovaní najprísnejšieho trestného činu v zmysle § 41 ods. 1 Trestného zákona je výška hornej hranice trestnej sadzby uvedenej v osobitnej časti Trestného zákona. Ak sú horné hranice trestných sadziieb rovnaké, najprísnejším trestným činom je ten, ktorý má vyššiu dolnú hranicu trestnej sadzby uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona. Úprava trestnej sadzby podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona, resp. podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona sa potom uskutoční vo vzťahu k trestnému činu určenému podľa predchádzajúcej vety.

II. V prípade, ak by boli všetky trestné činy, za ktoré sa obžalovanému ukladá úhrnný trest podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona, rovnako prísne (t.j. mali by rovnakú hornú aj dolnú hranicu trestnej sadzby), možno pri určení „najprísnejšieho“ trestného činu vychádzať zo systematiky osobitnej časti Trestného zákona zdôrazňujúcej prioritu zákonom chránených hodnôt a záujmov, v dôsledku čoho je pre posúdenie prísnosti trestného činu rozhodujúce jeho zaradenia v osobitnej časti Trestného zákona.

rozsudok KS ZA sp.zn. 1To/118/2010 z 11.1.2011

Jtk 7/11

Ak sa obžalovanému ukladá trest za viac trestných činov, možno na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. d) Trestného zákona – priznanie sa k spáchaniu trestného činu a úprimné oľutovanie trestného činu - prihliadnuť len vtedy ak obžalovaný priznal a úprimne oľutoval všetky stíhané trestné činy, za ktoré sa mu ukladá trest. Obžalovanému je totižto ukladajú úhrnný resp. súhrnný trest nielen za trestný čin, ktorý priznal a úprimne oľutoval, ale aj za tie trestné činy, ktorých spáchanie poprel.

Z ustanovenia § 41 ods. 1 Trestného zákona, ale aj z ustanovení § 34 ods. 4 Trestného zákona a § 38 ods. 2 Trestného zákona zrozumiteľne vyplýva, že súd obžalovanému ukladá trest a určuje jeho druh a výmeru za všetky stíhané trestné činy, a nielen za niektorý z nich.

uznesenie KS ZA sp.zn. 1To/17/2011 z 15.5.2011

Jtk 12/11

I. Pri posudzovaní otázky či ide o prípad povinnej obhajoby podľa § 37 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku treba (per analogiam) vychádzať z dolnej hranice trestnej sadzby ustanovenej v Trestnom zákone za príslušný trestný čin, zvýšenej v dôsledku predpokladaného uplatnenia zásady „3-krát a dost“ podľa § 47 Trestného zákona, asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona a recidívy podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona. Ak v dôsledku toho hrozí obvinenému uloženie trestu odňatia slobody, ktorého dolná hranica je najmenej 10 rokov, musí mať obvinený obhajcu už v prípravnom konaní, a to od okamihu keď bude zrejmé, že prichádza do úvahy použitie zásady „3-krát a dost“, asperačnej zásady a recidívy podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona.

II. Vo vzťahu k zásade „3-krát a dost“ ide o trestné činy:

- ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 alebo 2,**
- obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 1 alebo 2 alebo 3,**
- obchodovania s deťmi podľa § 180 ods. 2, § 181 ods. 1 alebo 2,**
- brania rukojemníka podľa § 185 ods. 1 alebo 2,**
- zavlečenia do cudziny podľa § 187 ods. 1,**
- lúpeže podľa § 188 ods. 1 alebo 2,**
- vydierania podľa § 189 ods. 2,**
- hrubého nátlaku podľa § 190 ods. 1 alebo 2 alebo 3, § 191 ods. 2 alebo 3,**
- znásilnenia podľa § 199 ods. 1 alebo 2,**

- sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1 alebo 2,
- sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 2,
- týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 alebo 2,
- všeobecného ohrozenia podľa § 284 ods. 1,
- zavlečenia vzdušného dopravného prostriedku do cudziny podľa § 293 ods. 1,
- založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296,
- založenia, zosnovania a podporovania teroristickej skupiny podľa § 297,
- teroru podľa § 314 ods. 1,
- násilného prekročenia štátnej hranice podľa § 354 ods. 2,
- prevádzactva podľa § 355 ods. 3,
- výroby detskej pornografie podľa § 368 ods. 1 alebo 2 Trestného zákona.

Vo vzťahu k asperačnej zásade ide o trestné činy s trestnou sadzbou: 5r. – 12r., 5r. – 15r., 7r. – 10r., 7r. – 12r., 7r. – 15r., 8r. – 15r., 9r. – 12r.

Vo vzťahu k recidíve podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona ide o trestné činy s trestnou sadzbou: 5r. – 15r., 7r. – 15r., 8r. – 15r., 9r. – 12r.

uznesenie KS ZA sp.zn. 1To/126/2010 zo 7.12.2010

Jtk 13/11

I. Právna kvalifikácia skutku vymedzeného v uznesení o vznesení obvinenia musí zodpovedať konformnému výkladu práva v jeho principiálnych štandardoch tak, aby vyšetrovateľ nemohol použitím nesprávnej právnej kvalifikácie (miernejšej) znevýhodniť obvineného v tom, že ho ukráti o právo na obhajobu už od okamihu vznesenia obvinenia. Pre účely trestného konania, najmä pokiaľ ide o povinnú obhajobu podľa § 37 ods. 1 písm. c) Tr. por., je rozhodné obsahové vymedzenie skutku v uznesení o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia a tomu zodpovedajúca právna kvalifikácia, a nie právna kvalifikácia skutku ustálená policajtom. Je neprípustné tolerovať nesprávnu

právnú kvalifikáciu skutku, najmä v prípade, ak policajt posúdi skutok „miernejšie“, ako by mal byť správne posúdený. V takýchto prípadoch totižto policajt manipulačným spôsobom „zavádza“ obvineného, čím hrubo porušuje jeho právo na obhajobu.

II. Vo výroku o treste prepadnutia veci súd nerozhoduje o tom, že vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát, pretože táto skutočnosť vyplýva priamo zo zákona. Podľa § 60 ods. 6 Trestného zákona rozhodne súd len vtedy, ak vlastníkom prepadnutej veci sa stáva iný subjekt ako štát.

rozsudok KS ZA sp.zn. 1To/70/2011 z 5.9.2011

Jtk 4/12

Skutočnosť, že odsúdený spáchal v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia priestupok a bol za to právoplatne postihnutý, nemožno mechanicky považovať za dôvod na rozhodnutie podľa § 416 Trestného poriadku o výkone zvyšku trestu odňatia slobody. V takom prípade súd musí skúmať závažnosť priestupku s ohľadom na spôsob jeho vykonania, spôsobený následok, okolnosti za ktorých bol spáchaný, mieru zavinenia páchatel'a i jeho pohnútku, pretože rozhodujúca je materiálna stránka priestupku a nie jeho právne (formálne) posúdenie správnym orgánom. Rozhodnutie o výkone zvyšku trestu odňatia slobody bude prichádzať do úvahy spravidla až vtedy, ak správanie odsúdeného a závažnosť priestupku dosiahne intenzitu, z ktorej sa dá vyvodiť, že podmienne prepustený nemá záujem napraviť sa a viesť riadny život.

uznesenie KS ZA sp.zn. 3Tos/116/2010

Jtk 5/12

Hoci odsúdený konaním spáchaným v skúšobnej dobe dal príčinu na nariadenie výkonu trestu, pred rozhodnutím o neosvedčení sa odsúdeného s skúšobnej dobe a o nariadení výkonu trestu odňatia slobody (§ 419 ods.1, 4 Trestného poriadku) je potrebné skúmať či okolnosti prípadu umožňujú rozhodnúť o ponechaní podmiennečného odsúdenia v platnosti. „Okolnosťami prípadu“ v zmysle § 50 ods. 4 Trestného zákona treba rozumieť také výnimočné okolnosti, ktoré vyplývajú zo správania sa odsúdeného po podmiennečnom odsúdení, pričom odsúdený musí v skúšobnej dobe prejavíť snahu o odstránenie tých príčin, ktoré v pôvodnom konaní viedli k jeho trestnej činnosti.

uznesenie KS ZA sp.zn. 3Tos/88/2011

Jtk 6/12

Súd nemôže podmiennečne odložiť výkon trestu odňatia slobody podľa § 49 ods. 1 Trestného zákona, ak odsudzuje páchatel'a za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia alebo v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

Ustanovenie § 49 ods. 2 Trestného zákona vylučuje možnosť uložiť tzv. „podmienku na podmienku“. Preto aj v prípade, keď súd aplikuje fakultatívne ustanovenie § 39 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody, nemôže pri svojom rozhodovaní opomenúť vziať do

úvahy aj zákonné obmedzenie uvedené v ustanovení § 49 ods. 2 Trestného zákona. To platí aj vo vzťahu k ustanoveniu § 39 ods. 2 písm. c) Trestného zákona, pri aplikácii ktorého súd nie je viazaný obmedzeniami uvedenými v ustanovení § 39 ods. 3 Trestného zákona, a teda môže znížiť trest odňatia slobody neobmedzene (napr. aj na jeden deň). Aj v tomto prípade však musí byť ustanovenie § 49 ods. 2 Trestného zákona dôsledne rešpektované.

rozsudok KS ZA sp.zn. 1To/93/2011

Jtk 11/12

Rozhodnutie súdu v zmysle § 50 ods. 3 Trestného zákona, je rozhodnutím obligatórnym a preto je súd povinný z úradnej povinnosti rozhodnúť jedným z nasledovných spôsobov:

- a/ do novourčenej skúšobnej doby sa započíta celá pôvodná skúšobná doba, ak odsúdený počas nej viedol riadny život,
- b/ do novourčenej skúšobnej doby sa započíta len časť pôvodnej skúšobnej doby, a to časť, po ktorú viedol odsúdený riadny život, alebo
- c/ do novourčenej skúšobnej doby sa nezapočíta pôvodná skúšobná doba, ak odsúdený počas nej nevedol riadny život.

Absencia rozhodnutia súdu v zmysle § 50 ods. 3 Trestného zákona spôsobuje nezákonnosť konania, ktoré predchádza rozhodnutiu o neosvedčení sa odsúdeného, ktorému bol výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložený s probačným dohľadom (§ 419 ods. 1, 4 Trestného poriadku, § 418 ods. 1 Trestného poriadku) a je dôvodom na zrušenie takéhoto uznesenia.

uznesenie KS ZA sp.zn. 1Tos/9/2012